

به کارگران و توده های زحمتکش ایران!

پیام تشکلات کارگری:

**اتحاد و تشکل طبقاتی را مستحکم کنیم، به مبارزه
ادامه دهیم!**

بیش از پنجاه روز است که کارگران رزمنده نیشکر هفت تپه برای احقاق حقوق خود در اعتصابند. حدود پنج هزار کارگر نیشکر هفت تپه سازماندهی اعتراض خود را در شکل اعتصاب و تظاهرات خیابانی تا رسیدن به اهدافشان با عزمی استوار جزم کرده اند. کارگران بخش های مختلف هفت تپه با توافق یکدیگر و تقسیم کار میان خود، هم در کارخانه و کشتزار و هم در عرصه خیابان، در صف متحد به اعتراض به عملکرد ضد کارگری کارفرما و مدیران شرکت و مقامات محلی حکومت روی آورده اند. کارگران مبارز با خشم و تنفر طبقاتی نسبت به سیاست های ضد کارگری دولت و دستگاه سیاسی حاکم، با جسارت و تلاش خستگی ناپذیر در ادامه اعتصاب و مقاومت در مقابل بی توجهی مسئولان ثابت قدم بوده اند. کارگران نیشکر هفت تپه با طرح مخالفت علیه خصوصی سازی که معنایی جز به تاراج دادن و حیف و میل وسایل کار و زندگی هزاران کارگر و خانواده هایشان ندارد؛ با تلاش برای دستیابی به حقوق های پرداخت نشده و سایر مزایای شغلی از جمله بیمه تأمین اجتماعی و همچنین بازگشت به کار دوستان و همکاران اخراجی خود، پیشتاز مبارز طبقه کارگر در مقابل سرمایه داران، زمین داران و زمین خواران و حاکمیت سرمایه داری بوده اند.

مطالبات کارگران نیشکر هفت تپه و پایداری آنها بخشی از اعتراضات و اعلام خواست های عمومی - طبقه کارگر در کارخانه ها، کارگاه ها، معادن و دیگر مراکز کارگری - تولیدی، خدماتی، آموزشی و درمانی، کشاورزی در سراسر کشور است. فریاد کارگران نیشکر هفت تپه، طنین خشم سرکوب شد. کارگران و اقشار زحمتکشی است که روز و شب استثمار و ستم اقتصادی و سیاسی سرمایه داری و عوارض اجتماعی و فرهنگی شوم آن را بر جسم و جان خود تحمل می کنند. نظام سرمایه داری و دستگاه سیاسی حاکم که حامی آن است عامل اصلی بدبختی و سیه روزی بیش از 90 درصد اهالی کشور و منشأ اصلی ستم و سرکوب طبقاتی، جنسی، مذهبی، ملی و قومی در جامعه اند، نظامی که فقر و سیه روزی، عقب ماندگی فرهنگی، و تاریک اندیشی، فساد و دزدی و دغلقاری را بر زندگی توده های زحمتکش تا اعماق جامعه بسط داده و مستولی کرده است. نظامی که برای حفظ منافع غارتگران طبقات دارا و سلط آنان بخش عظیم و روزافزونی از منابع کشور را صرف نظامی گری و سودهای عظمت طلبان ارتجاعی در منطقه می کند.

رهایی از این شرایط نا به هنجار اجتماعی در گرو همصدایی و اتحاد هم نیروهای ستمدیده ای است که مناسبات سرمایه داری، آنها را به یک نیروی هم درد، متحد و مبارز اجتماعی تبدیل کرده است. اکنون کارگران نیشکر پرچمدار مبارزه علیه خصوصی سازی، ریاضت کشی و مستمند سازی مردم از سوی دولت و مقابله با نمایندگان سیاسی حکومت می باشند. این یک درس بزرگ و پیامی رسا از طرف این بخش از طبقه کارگر به جنبش کارگری می باشد. تحت تاثیر بحران فزاینده اقتصادی و سیاسی، شاهد برپایی اعتراضات و اعتصابات در بخش وسیعی از صنایع نفت و گاز و پتروشیمی های مناطق نفت خیز جنوب هستیم. کارگران حق طلب پالایشگاه آبادان، قشم، لامرد و بخش های وسیعی از پروژه های پارس جنوبی (عسلویه، کنگان، تنبک، طاهری، بیدخون) و پتروشیمی های ماهشهر و تأسیسات نفتی در خوزستان، بوشهر و منطقه پارسیان در استان هرمزگان و هپکو اراک، با اعلام نارضایتی از سیاست های اقتصادی دولت به صف مبارزه برای احقاق حقوق خود برپا خاسته اند. کارگران دریافته اند که راهی جز اعتصاب و مبارزه برای دستیابی به خواست های خود ندارند.

یکی از خواست های کارگران در این اعتراضات پرداخت مردها و مزایای عقب مانده است. دولت موظف است در صورت سرپیچی کارفرما از پرداخت حقوق های معوقه، پرداخت فوری دستمزد کارگران را برعهده گیرد.

کارگران!

نظام سرمایه داری و دستگاه سیاسی حامی آن دردهای بزرگ و روزافزونی از نظر اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و فرهنگی در جامعه ایجاد کرده اند. این دردها درد مشترک کارگران و زحمتکشان جامعه اند. درد مشترک درمان مشترک از سوی خود کارگران می طلبد و این درمان مشترک در مبارزات پیگیر و متحد کارگران تجسم می یابد. مبارزات پیگیر و مشترک جز با تشکل های مستقل کارگری میسر نیست، تشکل هایی که باید مستقل از کارفرما، دولت، نهادهای مذهبی و احزاب سیاسی باشند. از این رو تنها این مسیر می تواند به پیروزی برسد: مبارزات مشترک و اتحاد محکم برای تغییر اساسی شرایط موجود با وجود تشکل های مستقل کارگری. روند اعتراضات باید در تمام بخش های مختلف جامعه ادامه یابد و حلقه های متحدی از تمام اقشار زیر ستم جامعه به شکل یک جنبش سراسری در مقابل زورگویی، تبعیض و حاکمیت و فساد و غارتگری حاکمیت سرمایه داران و زمین داران با قدرت به پیش برده شود.

کارگران نیشکر زمانی می توانند به خواست های اساسی خود دست یابند که به ویژه کارگران صنایع نفت، گاز، پتروشیمی، فولاد، معادن، خودروسازی ها و در اتحاد با آنها معلمان، دانشجویان، زنان، بازنشستگان، پرستاران، کشاورزان و هم اقشار زحمتکش جامعه متحد و همسنگر آنها در عرصه جنبش سراسری اجتماعی قرار بگیرند. حاکمیتی که نمی خواهد به خواست های توده های مردم پاسخ گوید باید با مقاومت و مبارزات عمومی مردم مواجهه شود. تاریخ حیات سیاسی جمهوری اسلامی ارمغانی جز فقر، جنگ، کشتار و اعدام دربر نداشته است. باید با اعتصاب و اعتراض سراسری راه های تأمین منابع درآمد برای خرید تسلیحات نظامی و مخارج گسترده کردن سفره های رنگین و اشرافی و به جیب زدن سودهای کلان از مسئولان و چپاول گران فاسد گرفته شود. رژیم برای تهیه ارز و حفظ بنیه مالی خود به بهای تعطیل کردن کارخانجات بزرگ فولاد و ذوب آهن و بیکار سازی های گسترده به جای تأمین نیاز تولید داخلی و کار آفرینی و کاهش بیکاری در جامعه، اقدام به فروش مواد خام و منابع تأمین انرژی و سنگ آهن، معادن طلا و حتی اجاره دریاها و واگذاری آنها به شرکت های امپریالیستی چینی و روسی کرده است. محروم نمودن کارگران و زحمتکشان از مواهب اجتماعی و مسدود نمودن راه های تأمین معاش توده ها، و واگذاری امتیازهای اسارت بار به امپریالیست ها برای حفظ بقای خود، پاسخ رژیم به تخفیف بحران مرگ باری است که گریبان نظام اقتصادی و سیاسی حاکم را گرفته است. در سیاست داخلی نیز پاسخ جمهوری اسلامی چیزی جز تشدید فقر و تشدید سرکوب و شلاق و

زندان نیست. در شرایط حاضر سیاست سرکوب رژیم موجب افزایش روحیه رزمندگی معترضان و به صحنه آمدن بخش وسیعی از طبقه کارگر گردیده است. تحریم ها کمبود منابع مالی و وخامت اقتصادی مشکل خود ساخته حکومت است و هیچ ربطی به طبقه کارگر و توده های زیر ستم ندارد و نباید سختی و فروپاشی را به کارگران تحمیل نماید. پاسخ کارگران تشدید اعتراض، همصدایی و اتحاد و ایجاد تشکل های محل کار و مراکز تولیدی، خدماتی و انسجام بخشیدن به مبارزات حق طلبانه است. اتحاد سراسری کارگران و سایر جنبش های اجتماعی ضرورتی است که باید در اولویت هر جنبش اعتراضی قرار گیرد.

کارگران پتروشیمی های منطقه ماهشهر و بندرامام

کارگران پروژه های پارس جنوبی

فعالان کارگری شوش و اندیمشک

فعالان کارگری جنوب

جمعی از کارگران محور کرج تهران

15 مرداد 1399